

at beklage os. Saa vidt man kan skønne, er det særlig gaaet ud over det ærede Medlems tidligere allierede, det radikale Venstre, og man ser i adskillige Tilfælde, at man nu fra socialdemokratisk Side haaner de tidligere allierede. Det er særlig dem, det er gaaet ud over, og det hænger naturligvis sammen med, hvad en bekendt forhenværende radikal Venstre-mand har udtalt: at naar det gik saa galt for det radikale Venstre, var det, fordi der, hvor Friheden skulde sidde, havde der dannet sig en Svulst, og det var denne Svulst, der skulde opereres bort.

Jeg vil dernæst med et Par Udtalelser vende mig til det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem lod til at fraterisere noget med de Angreb, der er rettede mod Rigsdagen i Anledning af det saakaldte Sløseri i Lovgivningsarbejdet, og som har været fremme i forskellige Blade. Der har jeg kun villet fejle for Folketingets Dør, idet jeg mener, at vi i den forløbne Vinter har gjort et Arbejde, som vi kan være bekendt. Der er i Virkeligheden ikke meget tilbage. Det er kun Automobiloven, som vi maaske kunde have ønsket at have haft lidt længere Tid til at overveje. Jeg mener, at vi i den Henseende alle maa være solidariske, fordi vi har Ret, fordi Sagerne stadig er blevet fremmet, og fordi der i Virkeligheden ikke er meget tilbage her i Tinget endnu at gennemføre. For Resten vil jeg overfor det ærede Medlem Hr. Rode udtale, at han skulde være den sidste til at fremsætte en saadan Udtalelse, idet vi jo ved, hvorledes vi gentagne Gange blev stillet overfor Lovforslag, hvor det ærede Medlem som Indenrigsminister forlangte omgaaende Besked, og hvor der ikke var Tid til lang Overvejelse, inden vi maatte træffe Beslutning.

Det ærede Medlem Hr. Rode var inde paa Betragtninger med Hensyn til det danske Samfunds Formuesforhold, hvad vi i det hele ejede før Krigen, under Krigen og nu efter Krigen. Det skal jeg slet ikke opholde mig ved, fordi den højtærede Finansminister i Virkeligheden har belyst det paa en saadan Maade, at man — i alt Fald jeg for mit Vedkommende fuldstændig skal forbigaa det. Det blev nævnt, at de tømte Varelagre naturligvis maatte medføre, at vi maatte komme ind i en Periode, hvor vi maatte have meget stor Indførsel her til Landet. Det er hævdet, at vi ved de store Beløb, der særlig i Krigens Begyndelse gik ind over Landets Grænser, kom til at eje en Kapital paa

1 000 Millioner, medens vi nu skylder 800 Millioner bort. Der er altsaa et Minus paa 1 800 Millioner. Spørgsmaalet er da, hvor store Varebeholdningerne nu er, hvor mange Penge de repræsenterer. Det er i alt Fald mægtige Beløb. I alle Henseender var der uhyre meget at gøre i Retning af Reparationer, og hvad dertil hører, hvilket man havde forsømt under Krigen.

Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser angaaende den industrielle Krise, og hvad der muligvis i den Henseende skulde være sat i Værk, har den højtærede Minister allerede udtalt sig, og jeg kan derfor gaa let og hurtigt derover. Det forekommer mig en given Sag, at hvis vi indfører Varer for mellem 2 og 3 000 Millioner Kr., vil det, at vi kunde have reguleret med 100 eller 150 eller højst 200 Millioner, i Virkeligheden kun være en Draabe i Havet. Det er mig ubegribeligt at det ærede Medlem fremdeles kan have saadan en Tyrketro til, at det er den Slags Ting, der kan frelse Landet. Jeg synes ogsaa, at vi netop fra Norge har Eksempler paa, at man med Hensyn til Regulering, Importforbud o. s. v. skal være meget forsigtig og varsom og i det hele ikke indlade sig derpaa, fordi det øjeblikkelig kan medføre Repræssalier fra Udlandets Side.

Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser angaaende Bygningsinspektørerne vil jeg gerne sige, at naar jeg har omtalt dette Spørgsmaal, er det netop for deres egen Skyld, at jeg har ønsket en anden Ordning. Jeg vil haabe, at det ærede Medlem og jeg i den Henseende maatte være enige.

Naar det ærede Medlem med Hensyn til den Orden, jeg talte om i mit første Foredrag, sagde, at det var Orden i den Forstyrrelse, vi selv havde frembragt, vil jeg gøre opmærksom paa, hvorledes det saa ud i Slutningen af det forrige Ministeriums Regeringstid, hvorledes man havde den ene ulovlige Strejke efter den anden. Særlig typisk i den Henseende var Havnearbejderstrejken i København. Det ærede Medlem var meget ironisk, idet han udtalte sig om Besparelserne indenfor Postvæsenet. Han sagde, at naar man strøg Søndagsombæringen, hvorfor saa ikke undlade at køre paa Bane om Mandagen og hvorfor ikke lukke Telegrafene om Tirsdagen. Men det er netop, forsaavidt der er nogen Alvor deri, Forskellen paa det ærede Medlem og hans Parti og Venstre, at vi holder os lige paa Landevejen, vi kører ikke ned